

Standing Buddha image, Wat Phra Si Iriyabot

Wat Phra Si Iriyabot

Situated 100 metres to the north of Wat Phra Non, this temple has a well, a wash room and a shelter like those of Wat Phra Non. Its significant buildings include a vihara at the front of the temple on a large base which was designed for a walk in a clockwise direction as part of religious rites and a mandapa located behind the vihara. The mandapa functioning as the main chedi of this temple was constructed in square form with porches on four sides. Four niches in each side of the mandapa wall were built to enshrine Buddha images in four different postures, walking, sitting, standing and reclining. At present only the standing Buddha image in the west still remains. Judging from its forehead and chin, this Buddha image belongs to Sukhothai Style of art with characteristics of the Kamphaeng Phet school.

Ancient Palace or Sa Mon

Located to the north of Wat Phra Kaeo adjacent to the northern town wall near Saphan Khom gate, this ancient palace is surrounded by earthen ramparts on four sides in the form of a rectangle with a quadrangular pond in the middle. By means of archaeological excavation, bases of buildings and fragments of tiles for covering roofs, earthenware, tools and utensils were found in a large number.

Wat Phra Non

Situated outside the town towards the north in the area called Aranyik (forest temple precinct), buildings in this temple were mostly made of laterite. In front of the temple, there are a well, a wash room and a shelter. In the temple a base of the ordination hall with octagonal columns is at the front. Adjacent to the already mentioned base is a vihara building formerly enshrining a reclining Buddha statue regarded as the principle Buddha image of this temple. Each pillar in the vihara was made of a whole piece of laterite of huge size. The top part of each pillar, providing a place for timber joints, points to timber - structured roof of the vihara. The lateritic wall of the vihara was built in the form of balustrades. Behind the vihara base stands the main bell shaped - chedi of this temple. Apart from the buildings mentioned above, there are many more of the ancient ruins within this temple.

Kamphaeng Phet Historical Park

The Fine Arts Department, Ministry of Culture

Muang District, Kamphaeng Phet Province, 62000

E-mail : kpphispark@hotmail.com

Tel. 055-854736-7 Fax. 055-854737

Hours open : Open everyday between 08.30 a.m. - 4.30 p.m.

Kamphaeng Phet

Historical Park

Kamphaeng Phet Province

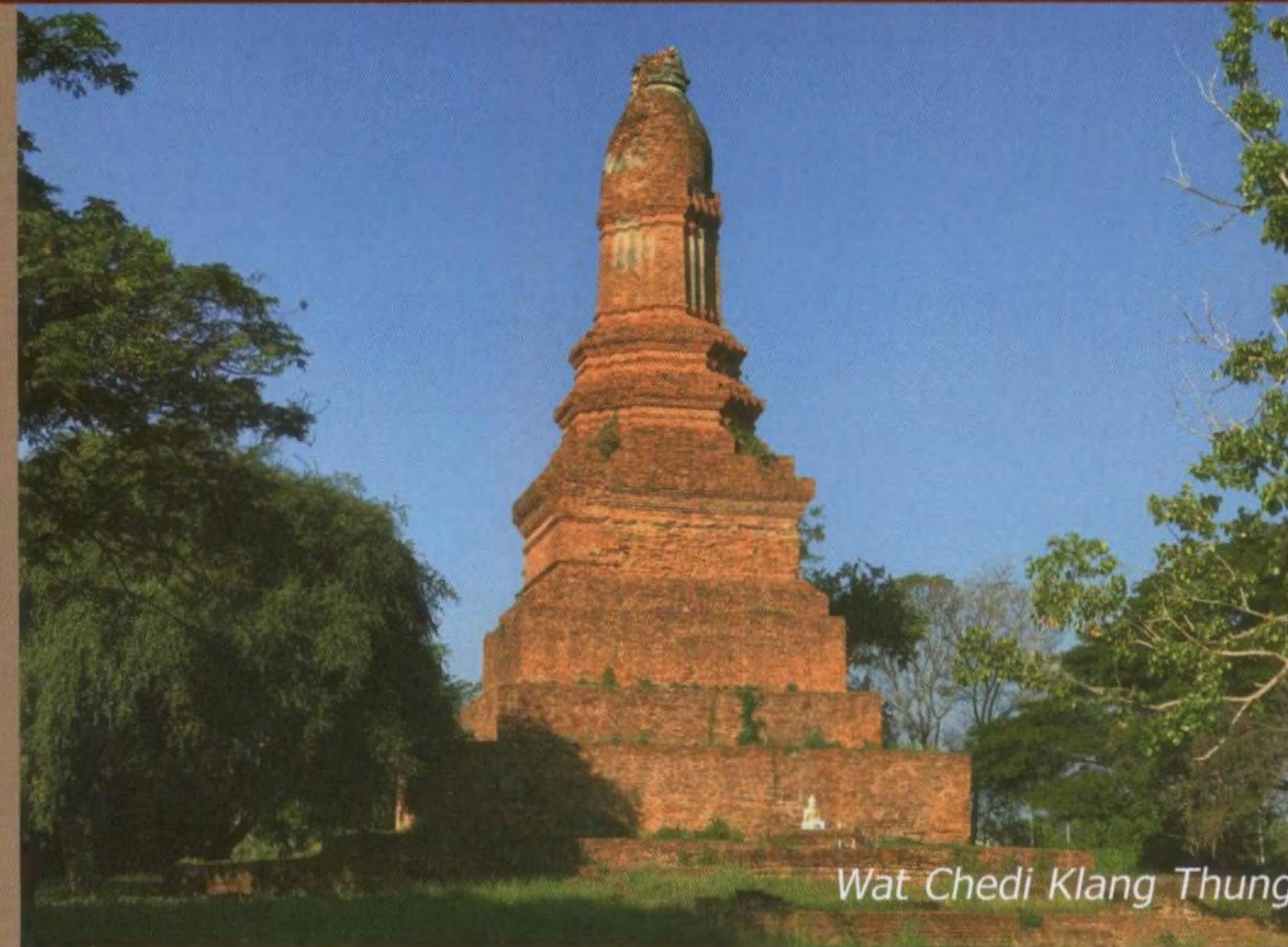

Kamphaeng Phet

is an ancient town lying on the east bank of the River Ping where inner areas of present day Kamphaeng Phet province are situated. The plan of the town is trapezium in shape with its length parallel to the river. Its town wall is 2,400 metres long in the north, 2,160 metres long in the south, 540 metres wide in the east and 220 metres wide in the west.

The town wall was made of laterite with ten gates and battlemented parapet on top. Watchtowers were built at its four corners and at intervals with the one in quadrangular form at the main entrance. A moat of 30 metres wide was dug next to the town wall. Archaeological evidences suggest that the water from the Ping River was conducted from the front of the town into the moat and when the moat overflowed, the water was drained off at therearward into a canal.

Wat Chedi Klang Thung

Inside and outside the town, there are a large number of both big and small ancient monuments in ruins. Most of them are remains of sanctuaries, devoted to Ceylonese Theravada Buddhism. In the heart of the town stands prominently Wat Phra Kaeo, a royal temple without monastic precinct. To the east of Wat Phra Kaeo is located Wat Phra That and to the north are an area called Sa Mon (believed to be ancient palace area) and a Siva shrine of the Ayutthaya period. Outside the town wall in the north, there is a group of ancient monuments built on a lateritic mound. This small hill was zoned for forest temples (Aranyik precinct) of Kamphaeng Phet. Significant temples in this group include Wat Phra Non, Wat Phra Si Iriyabot, Wat Khong Chai, Wat Nak Chet Sian, Wat Sing, Wat Kamphaeng Ngam, Wat Tao Mo, Wat Chang Rop, Wat Awat Yai, etc. These ancient monuments in the Aranyik precinct are considered typical architecture of Kamphaeng Phet because this cluster of lateritic buildings of great size on the mound were artistically constructed by local artisans.

There is another ancient town known as Nakhon Chum lying on the west bank of the Ping River or opposite to Kamphaeng Phet. The plan of the town is rectangular in shape. Located at the mouth of Suan Mak canal, the town was once enclosed with three earthen ramparts which have been much destroyed by the Ping River and the expansion of communities.

An important group of ancient monuments of Nakhon Chum is located outside the town about 500 metres from the southern ramparts. The group comprises forest temples in Aranyik precinct of Nakhon Chum. Wat Chedi Klang Thung, Wat Nong Phikun, Wat Sum Ko and Wat Nong Langka are regarded as significant temples of this group.

Town Wall

History of Kamphaeng Phet

The Ping River valley in the area of Kamphaeng Phet Province provides archaeological evidences of human settlement before the Sukhothai period. Prehistoric finds such as stone axes, fragments of earthenware and slags were found at Khao Kalon archaeological site in Amphoe Khanuworakburi and Ban Khlong Muang archaeological site in Kosamphi Nakhon district.

Dvaravati artefacts like glass beads and frangments of earthenware lamp in Indian style were found in Trai Trung, a town on the west bank of the Ping River. It can be assumed Trai Trung was located on an ancient route between towns in the central plains and communities in the area of Lamphun Province or Hariphunchai in the past.

Apart from archaeological evidences, Legends and chronicles also refer to communities in the Ping River valley. According to the legend of Singhonawat Kuman. Phra Chao Chai Siri escaped from the enemy in the north and founded a town named Kamphaeng Phet around the 11th century A.D.

Both archaeological and written evidences point out that prior to the Sukhothai period, there was a group of people coming to settle in the area of the Ping River basin of Kamphaeng Phet Province. However, there is not much evidence for a change from a prehistoric settlement to a town known as Kamphaeng Phet.

A large number of stone inscriptions architectural and sculptural forms of the Sukhothai period bear evidence of the establishment of the towns, Kamphaeng Phet and Nakhon Chum after the reign of King Ramkhamhaeng the Great of the Sukhothai period. At the beginning, Nakhon Chum was likely to be of more

importance than Kamphaeng Phet. It is said in Stone Inscription III (Nakhon Chum Inscription) that around 1357 A.D. Phra Maha Thammaracha Li Thai had Phra Si Maha That Chedi constructed in the heart of Nakhon Chum and also planted the Bo tree or Si Maha Pho tree which had been brought from Ceylon. Later, the town centre was removed to the other side of the bank where Kamphaeng Phet is situated. The removal of the town centre was due to political and geographical reasons. Politically, owing to political expansion of Ayutthaya over the northern region, the location of Nakhon Chum was unfavourable for fighting. Geographically, its river bank was eroded by the Ping River and its lowlands were constantly flooded.

Presumably, Kamphaeng Phet on the east bank of the Ping River had an importance role as political and administrative centre in the Ping River basin. At the same time, Buddhism and art also flourished in Kamphaeng Phet which, according to the legend of the Emerald Buddha Image and Phra Phutta Sihing Buddha Image, was the place where the two significant Buddha images already mentioned were enshrined for a period of time.

In the Ayutthaya period, Kamphaeng Phet was a northern province entrusted significantly with the task to defend against Burmese attacks. Its prominence gradually diminished and finally became deserted after the sack of Ayutthaya by the Burmese in 1767.

Considering the history of Kamphaeng Phet and its location as a link between Sukhothai and Ayutthaya with easy access to Lanna in the north, archaeological evidences found in situ point to its connection with the three kingdoms mentioned above and traces of local artistry of Kamphaeng Phet artisans.

The Establishment of Kamphaeng Phet Historical Park

Ancient monuments of Kamphaeng Phet and Nakhon Chum were safeguarded in 1935 and 1937 by the Fine Arts Department through their registration for national ancient monuments. In 1968, they were registered again with clearly defined boundaries. Excavation, restoration and development of these ancient monuments were undertaken by the Fine Arts Department between 1965 and 1982. The rehabilitation of Kamphaeng Phet was incorporated in the 5th National Economic and Social Development Plan (1982 - 1986) under the name of Kamphaeng Phet Historical Park Project.

The Project of Kamphaeng Phet Historical Park aimed at preserving and developing ancient monuments situated both in inner Kamphaeng Phet with an area of 503 rais and its forest temple precinct known as Aranyik with an area of 1,611 rais for the purposes of protection against their destruction or diminution in archaeological and historical value, development of those areas to be a source of education and tourist attraction and enhancement of people's awareness and appreciation of the cultural heritage of the Thai nation. Kamphaeng Phet Historical Park was officially open to the public on April 18, 1991 with its opening ceremony presided over by H.R.H. Princess Maha Chakri Sirindhorn.

The Historical Park is regarded as architecture with its unique features comprising lateritic material for building, indigenous design and craftsmanship and considerable number of ancient monuments in the forest zone with an impressive atmosphere of the Aranyik precinct in olden times. The World Heritage Committee of the World Cultural and Natural Heritage Convention officially proclaimed Sukhothai and its associated Towns, namely Si Satchanalai and Kamphaeng Phet, Cultural Heritage of the world in 1991.

The ancient monuments of Kamphaeng Phet are the remains of Theravada Buddhist sanctuaries of around 14th century A.D. or during the reign of Phra Maha Thammaracha Li Thai. Buddhist monks at the time were divided in two groups, namely Khamawasi living in town and aranyawasi dwelling in the forest.

Wat Phra Kaeo

Situated in the heart of the town, like Wat Maha That of Sukhothai and Wat Phra Si San Phet of Ayutthaya; this largest temple was designed without monastic precinct for monks. Its buildings stand in line from the east to the west, parallel to the town wall in the south. At the front of the temple, there is an elevated base on which the lateritic structure core of the principle Buddha image still remains.

Buddha Images in a vihara of Wat Phra Kaeo

Next buildings are a bell - shaped chedi of large size with singha sculptures surrounding its base, a vihara enshrining three stuccoed Buddha images and a bell shaped chedi decorated with elephant figures in stuccoed relief round its base, respectively.

According to legendary documents, the Emerald Buddha image and Phra Phutta Sihing Buddha image were once enshrined in Kamphaeng Phet, presumably at this temple.

Main Chedi of Wat Phra That

Wat Phra That

Situated to the east of Wat Phra Kaeo, the remains of Wat Phra That comprise the main bell - shaped chedi of Kamphaeng Phet Style made of brick on an octagonal base of different levels, a vihara base made of laterite in front of the main chedi and a subordinate stupa at each front corner of the lateritic vihara.

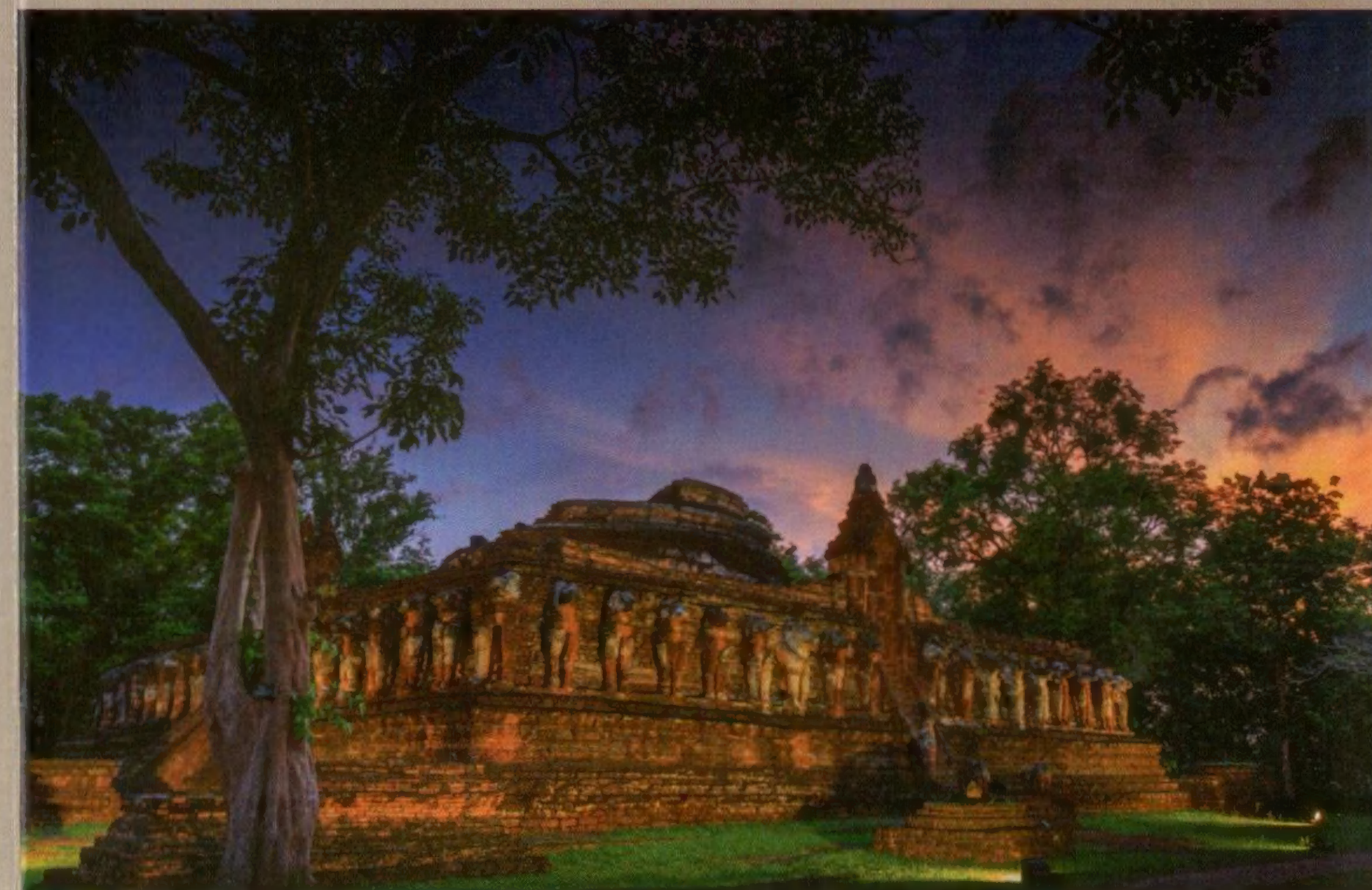
Siva Shrine

This is the only Hindu sanctuary found in Kamphaeng Phet. Its rectangular base made of laterite still remains to be seen. Formerly, the shrine was built to enshrine a bronze statue of Siva. According to an inscription cut on its pedestal, Chao Phraya Si Thammasokarat had this statue created in 1510 A.D., corresponding to the reign of Somdet Phra Ramathibodi II of Ayutthaya. The repair of roads and irrigation canals and the renovation of Buddhist shrines of holy relics (Phra That) both in and outside the town were mentioned in the said inscription.

Wat Chang Rop

Located at the top of the mound in the Aranyik area, the remains of this ancient temple comprise the main chedi, a base of a large vihara and a pond dug into a bed of laterite. The main chedi was built in the form of a bell. The uppermost part of its bell - shaped body was completely destroyed.

Its lower base of vast size was built in the form of a quadrangle with steps on four sides leading to its upper base which was designed for a ritual walk in a clockwise direction. The lower base was highly elevated, decorated with 68 sculptures of ornamented elephants emerging half bodies from its four sides with flora designs in high relief carved in between.

Stucco sculpture of elephants at the main Chedi of Wat Chang Rop

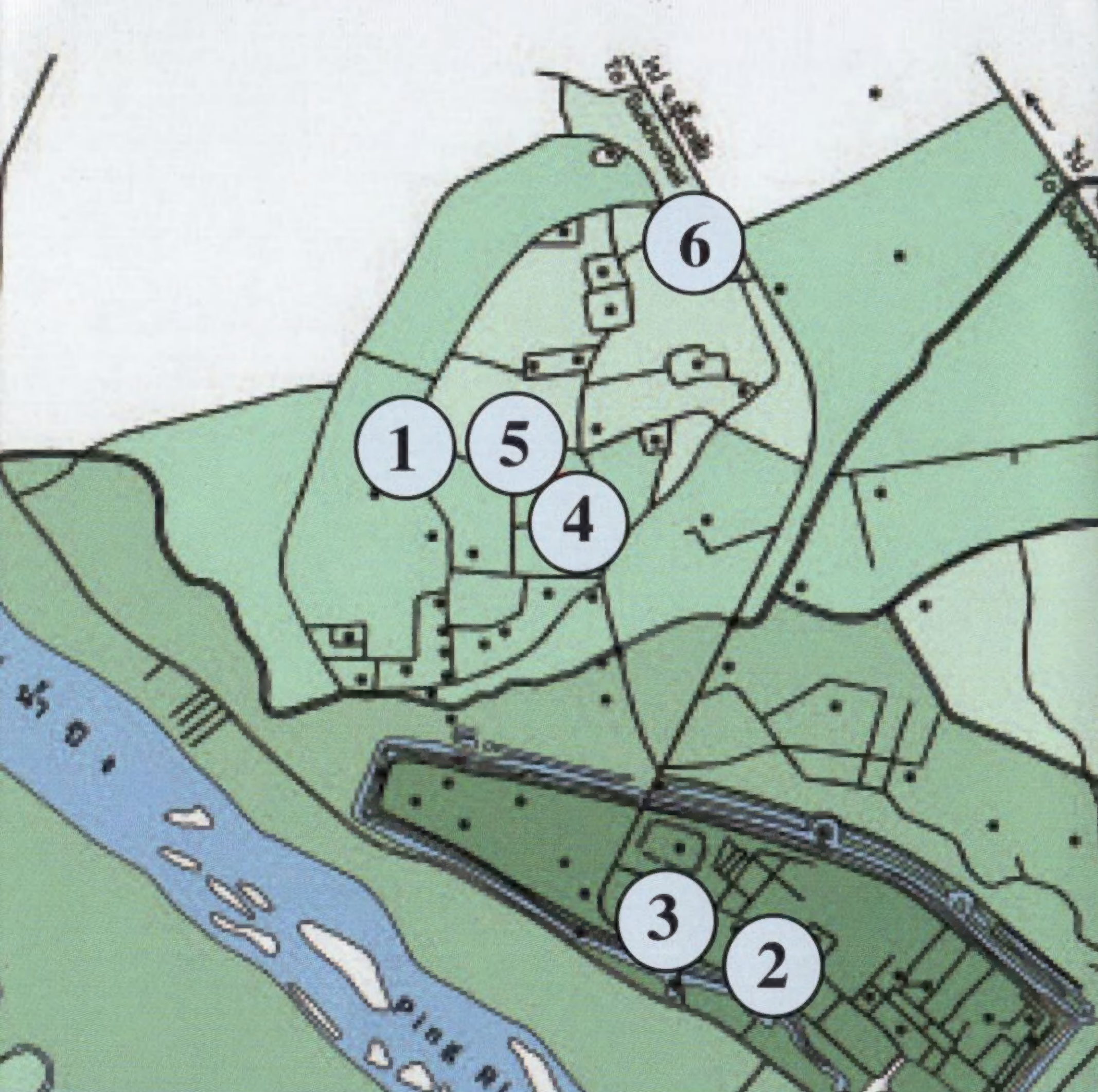
มรดกโลก

อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร Kamphaeng Phet Historical Park

ศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราช กล่าวถึง
เมืองคนที ซึ่งปัจจุบันอยู่ในท้องที่บ้านโคก ตำบลคนที
อำเภอเมืองกำแพงเพชร ว่า
อยู่ในอาณาเขตของอาณาจักรสุโขทัย
ในรัชสมัยของพระองค์

It is mentioned in the stone inscription
of King Ram Kamhaeng the Great that Khonthi city,
which is now in the area of Ban Khon,
Tambol Khonthi, Amphoe Mueang Kamphaeng Phet,
was in the territory of Sukhothai during his reign.

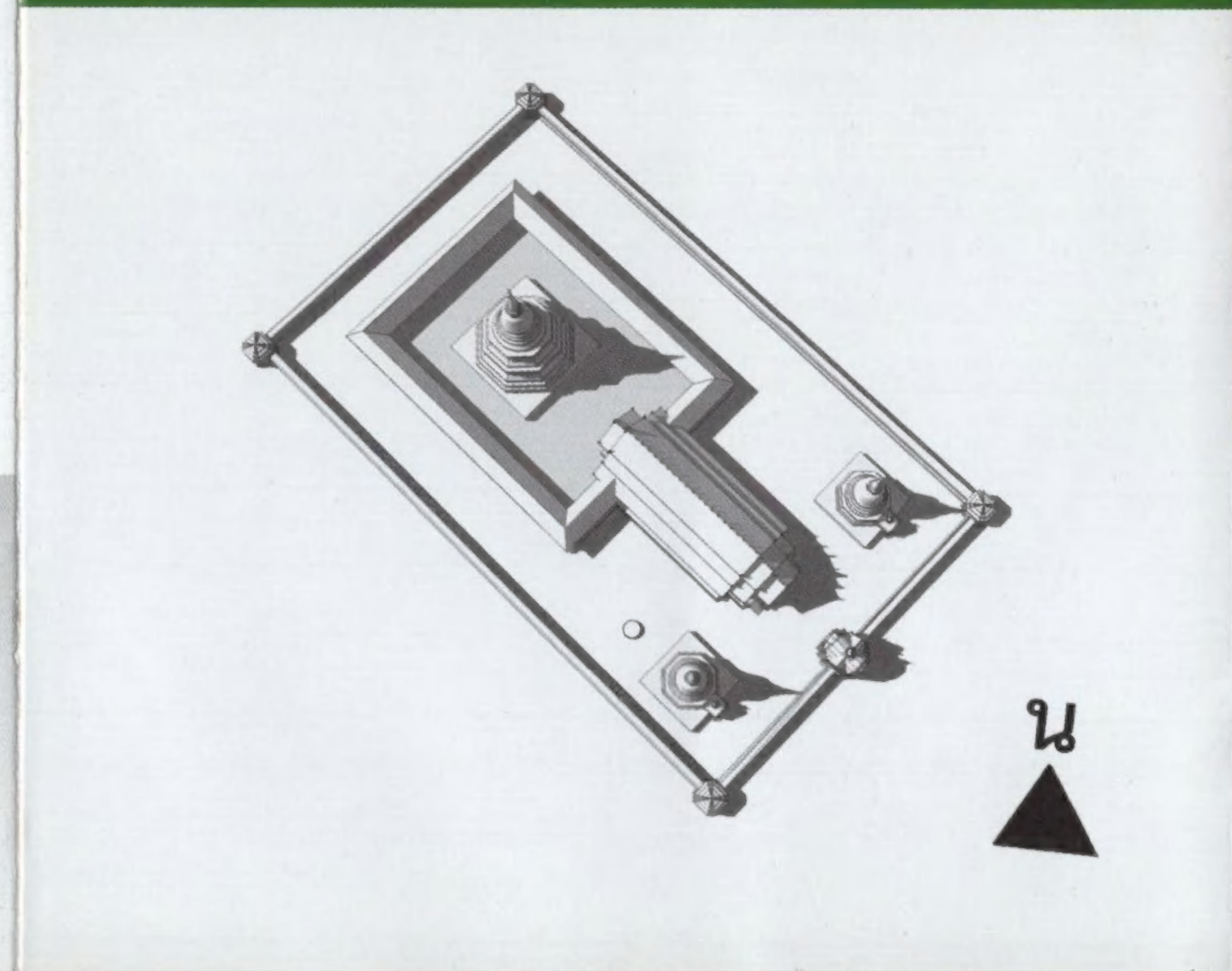
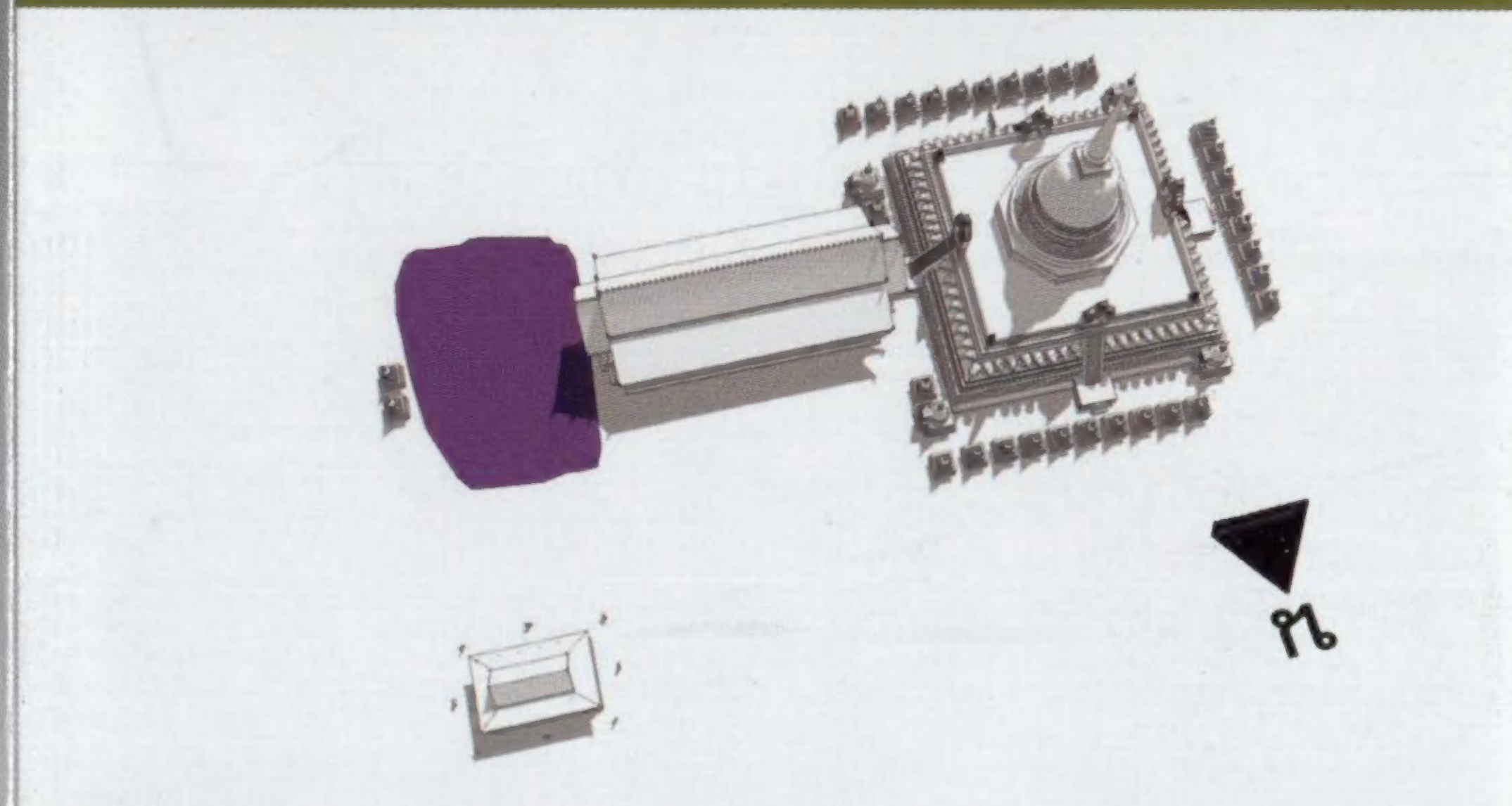
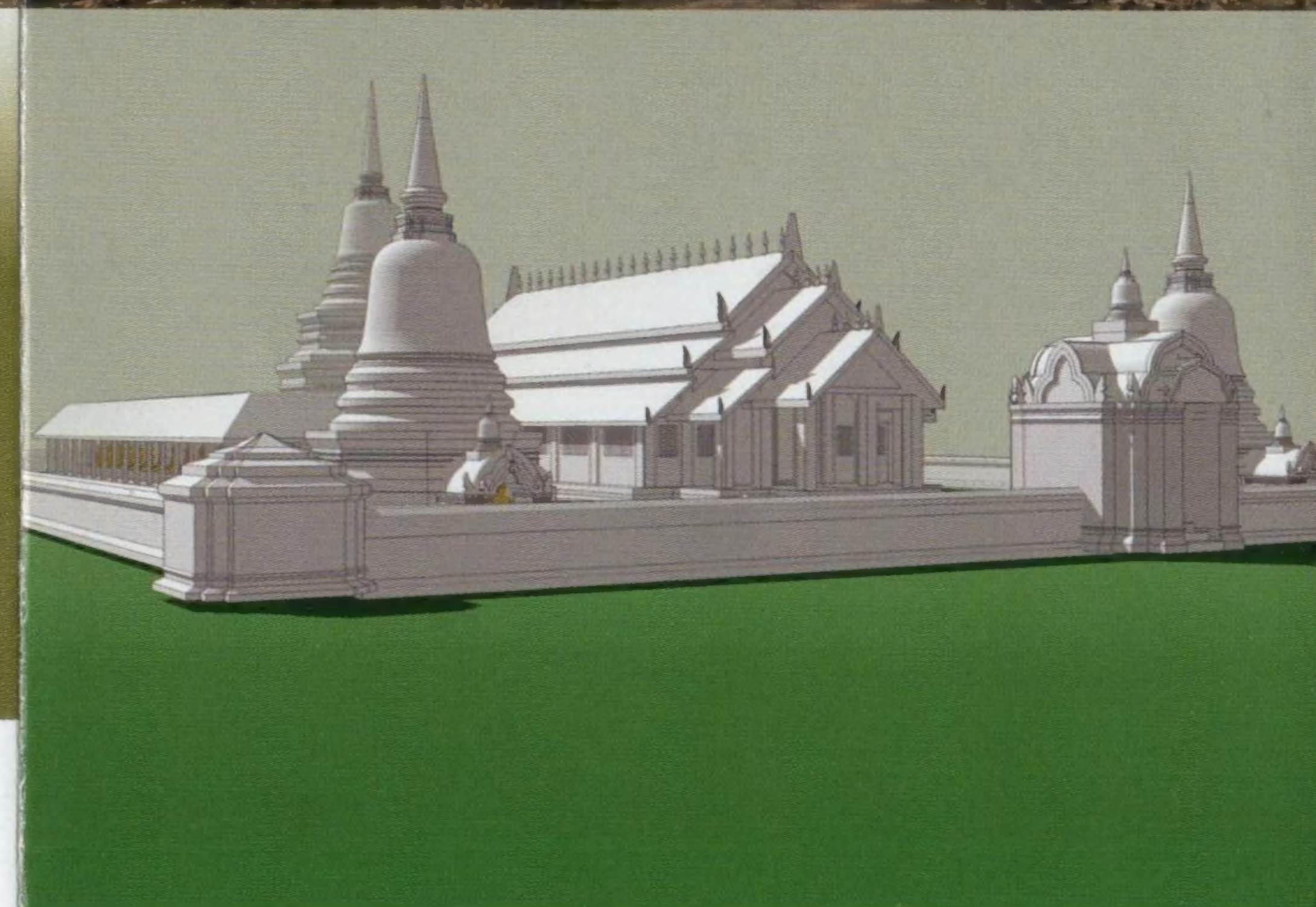
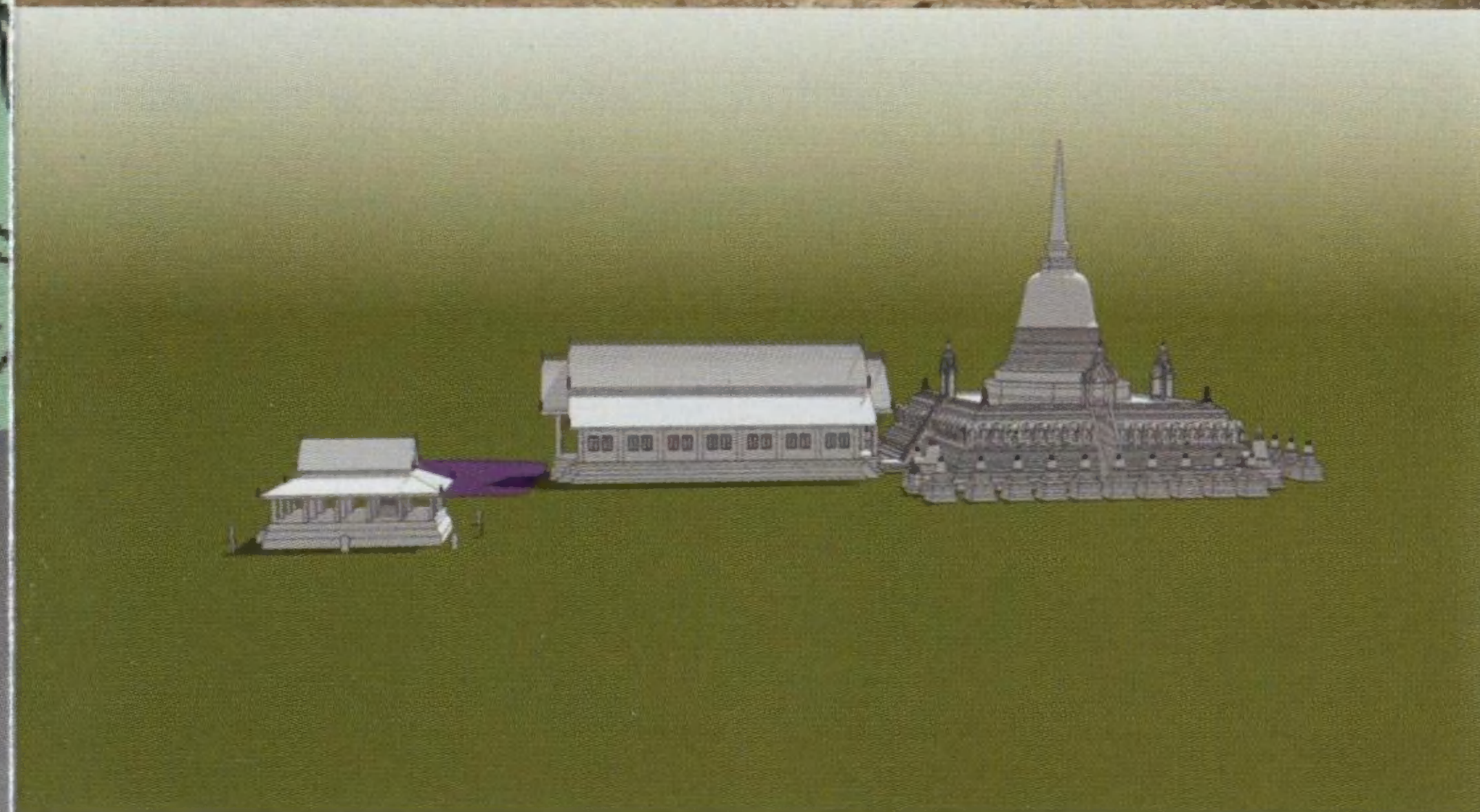

1 วัดช้างรอบ / Wat Chang Rob

2 วัดพระธาตุ / Wat Phra That

อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร
โบราณสถานกับรูปแบบสันนิษฐาน
Kamphaeng Phet Historical Park
Ruins and Reconstructed

- 1. วัดช้างรอบ
Wat Chang Rob
- 2. วัดพระธาตุ
Wat Phra That
- 3. วัดพระแก้ว
Wat Phra Kaeo

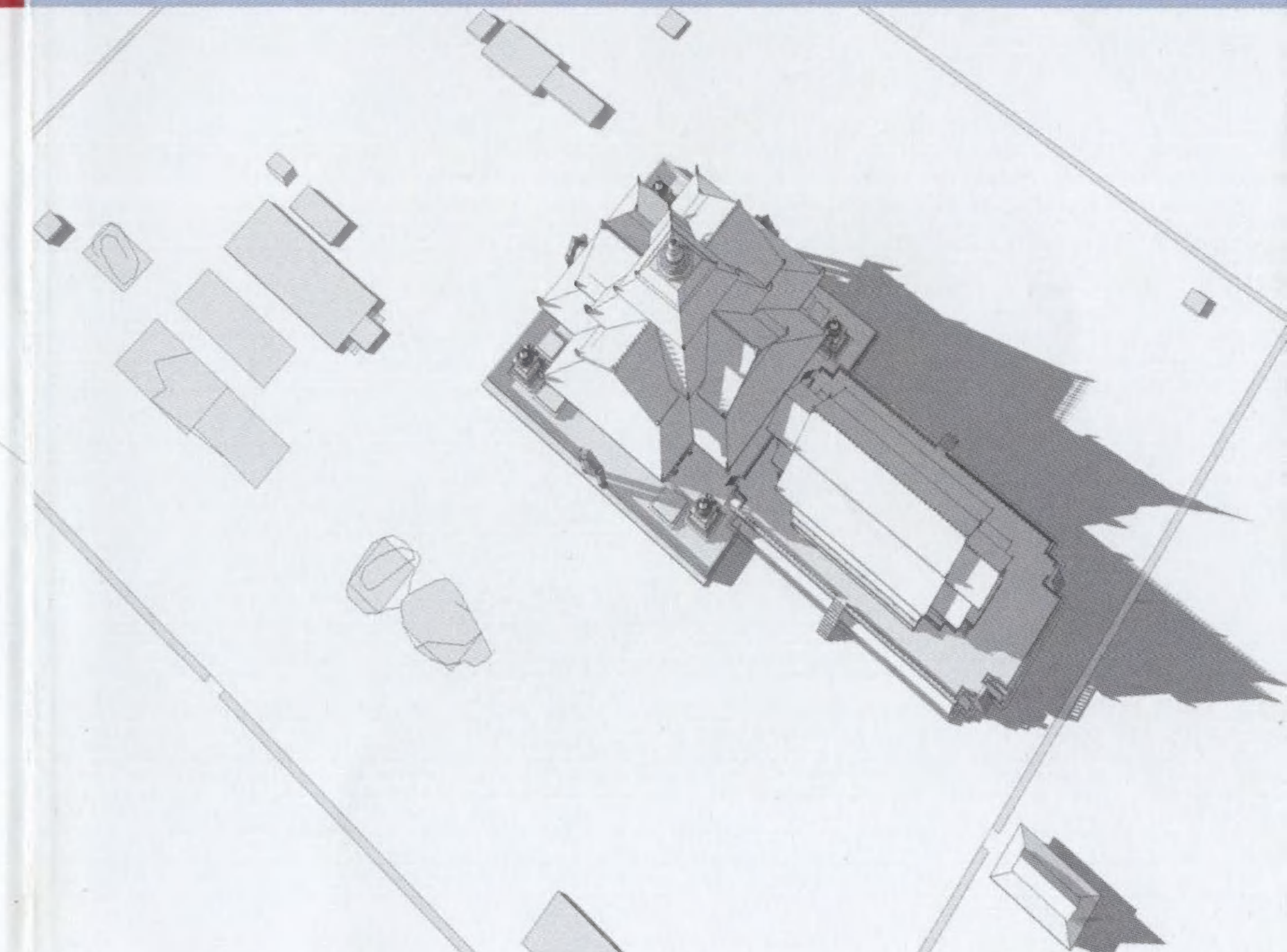
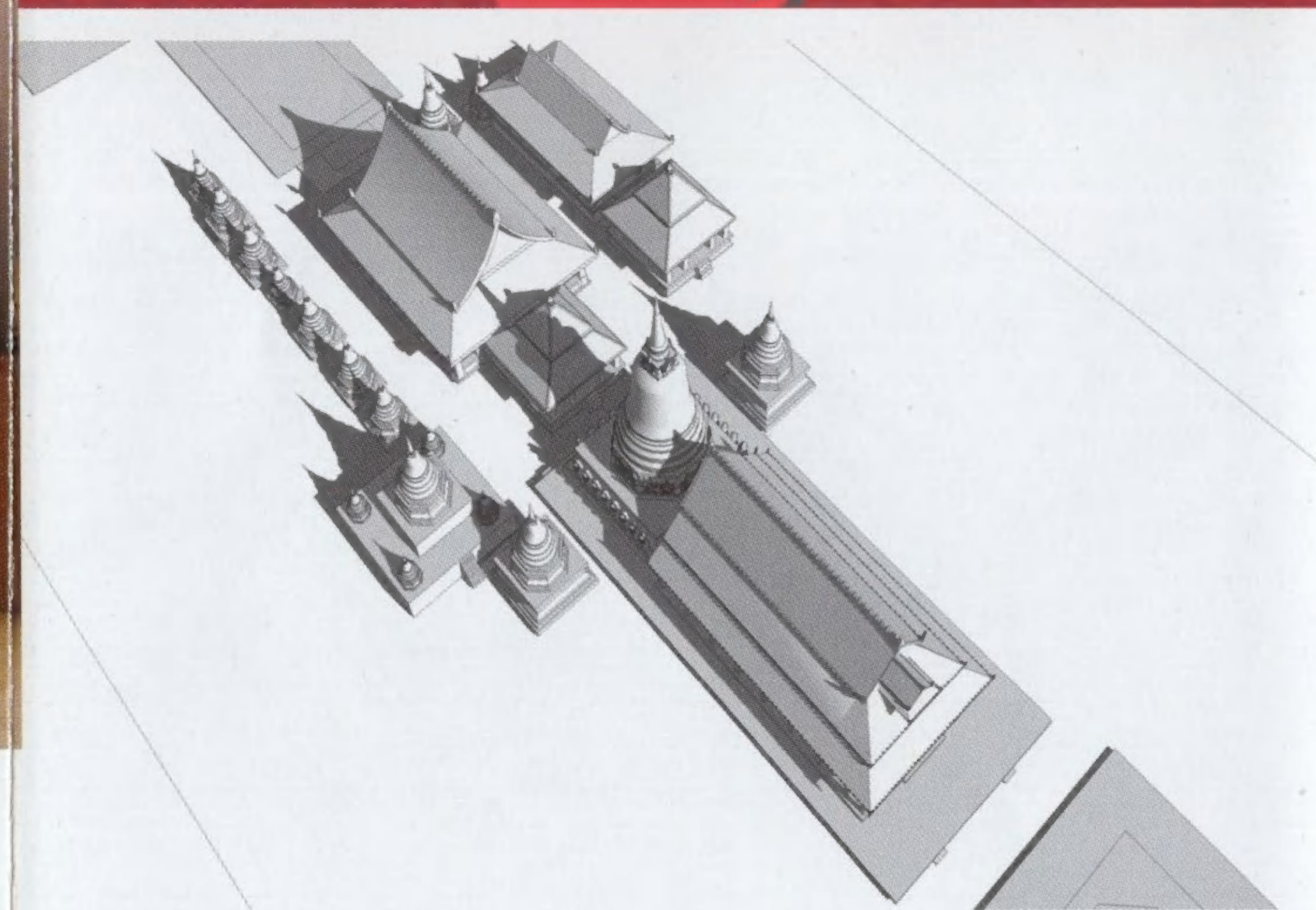
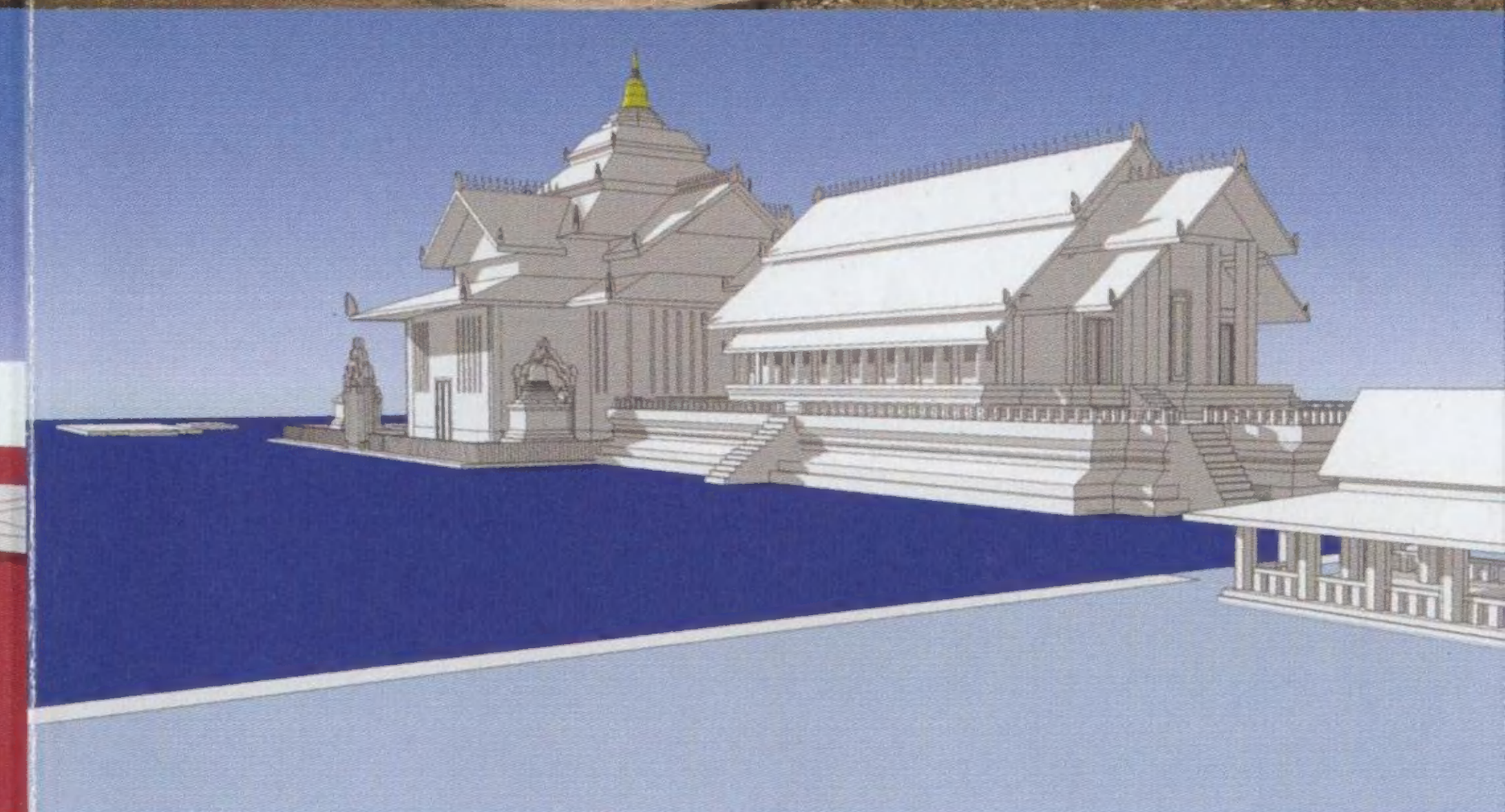
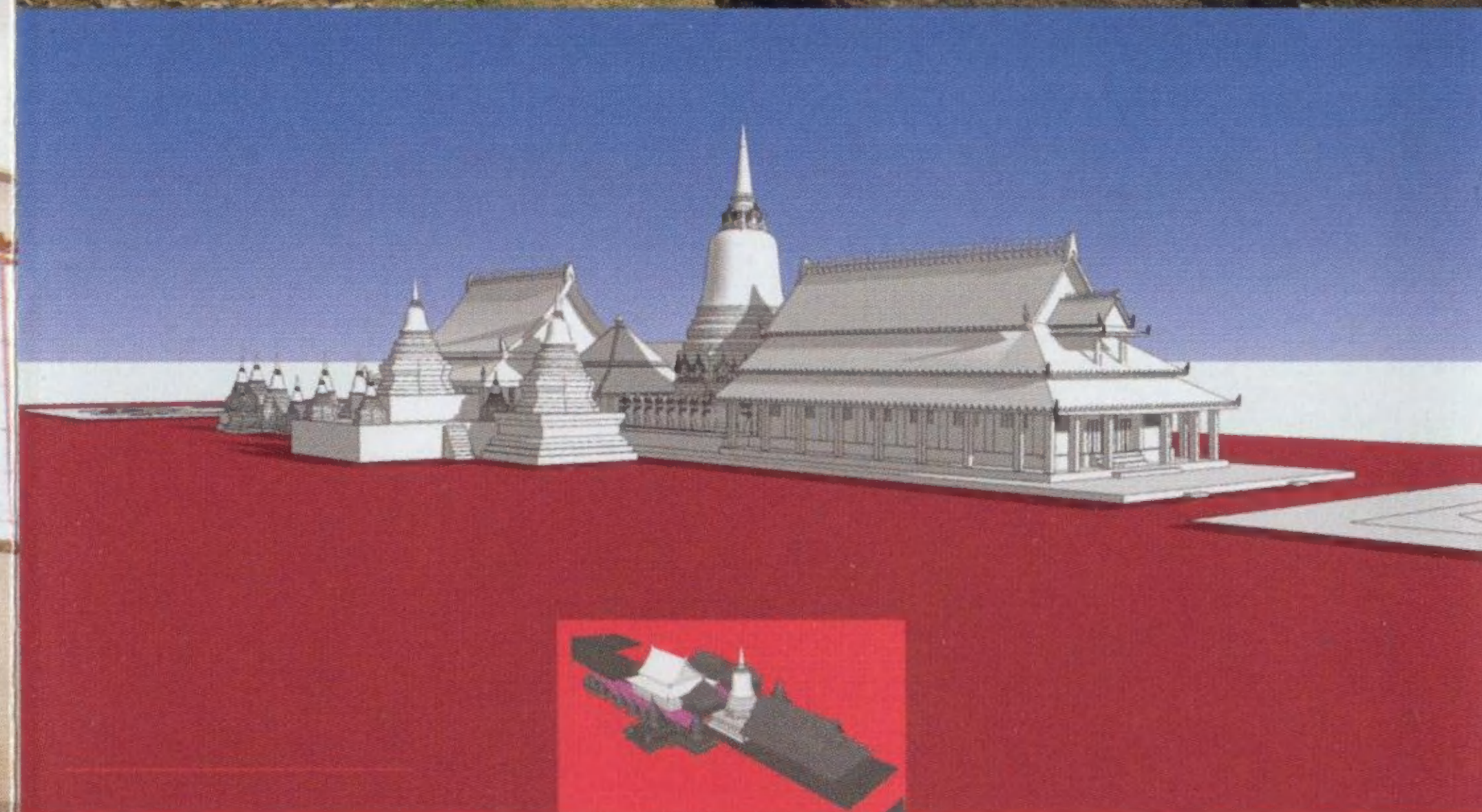
- 4. วัดพระสี่อิริยาบถ
Wat Phra Si Ariyabot
- 5. วัดสิงห์
Wat Singha
- 6. วัดอวาสใหญ่
Wat Avasa Yai

3 วัดพระแก้ว / Wat Phra Kaeo

4 วัดพระสี่อริยาบถ / Wat Phra Si Ariyabot

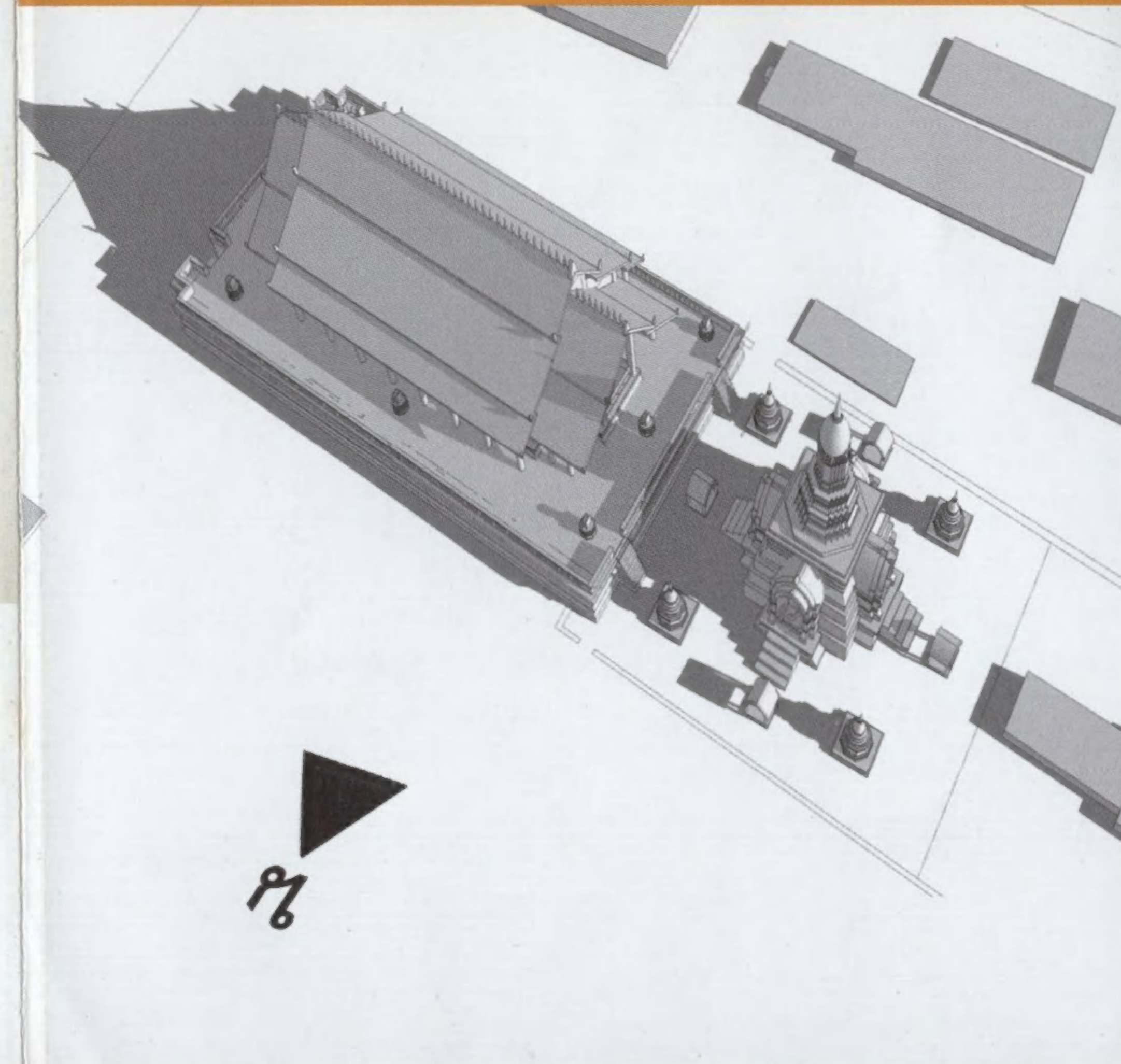
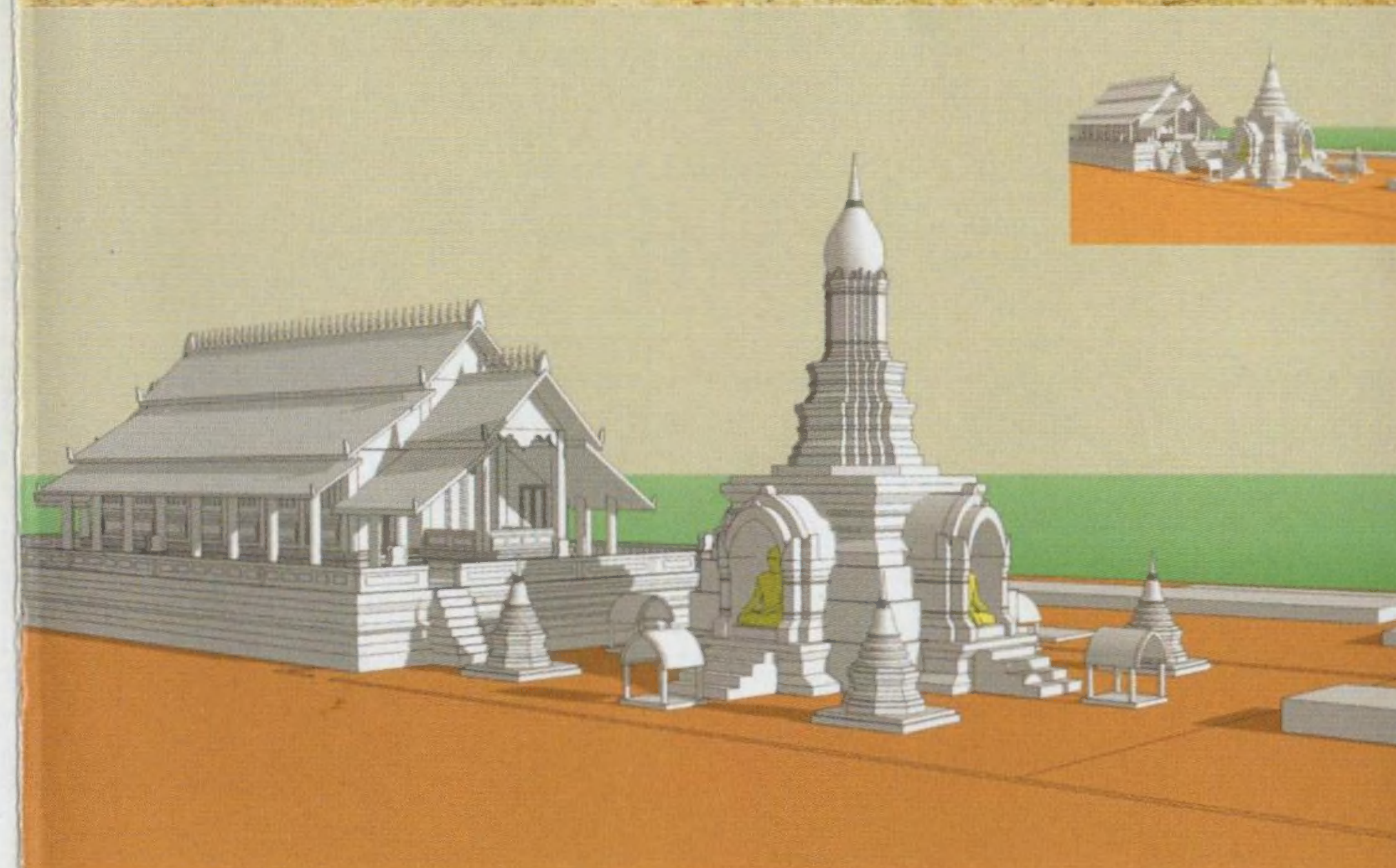

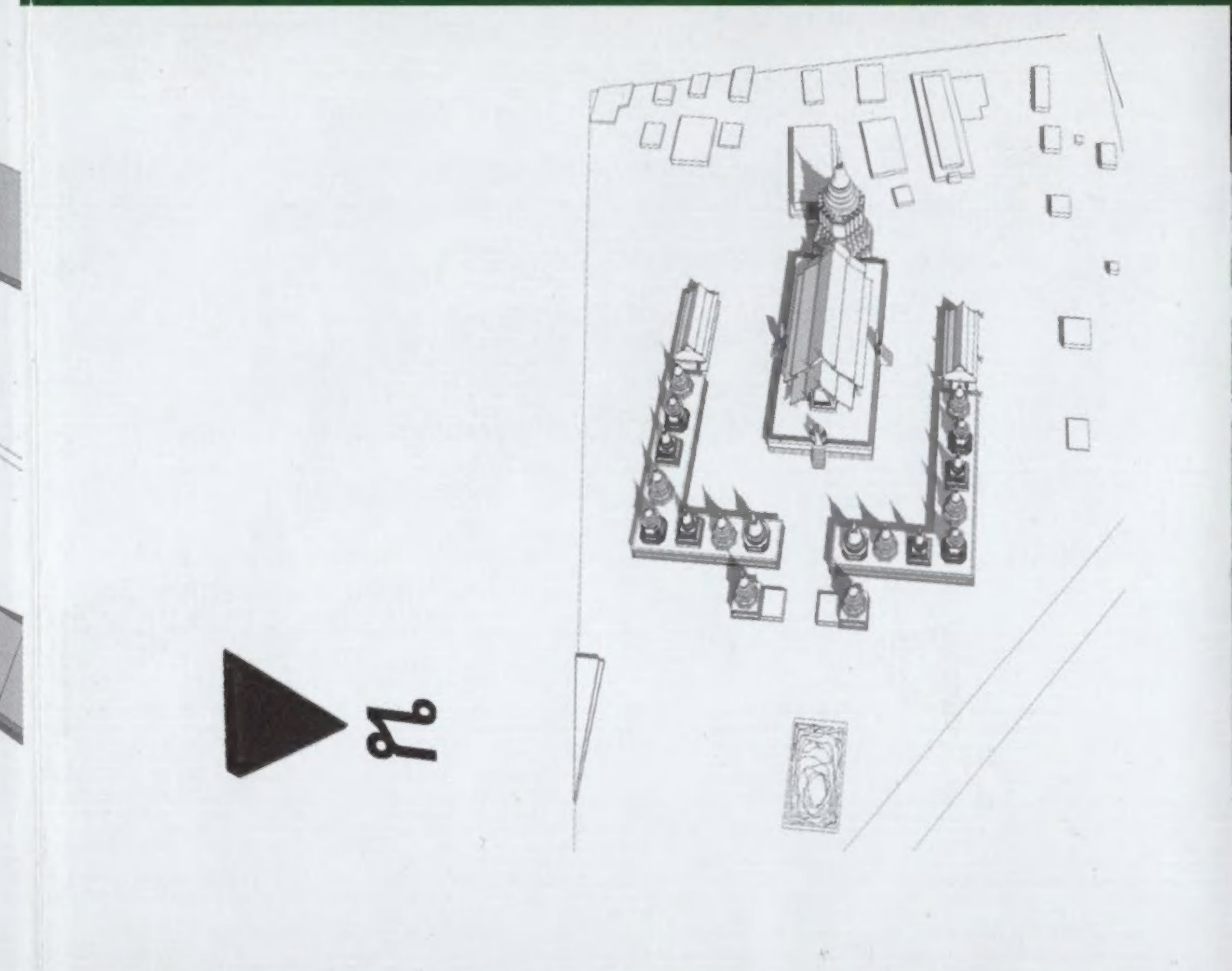
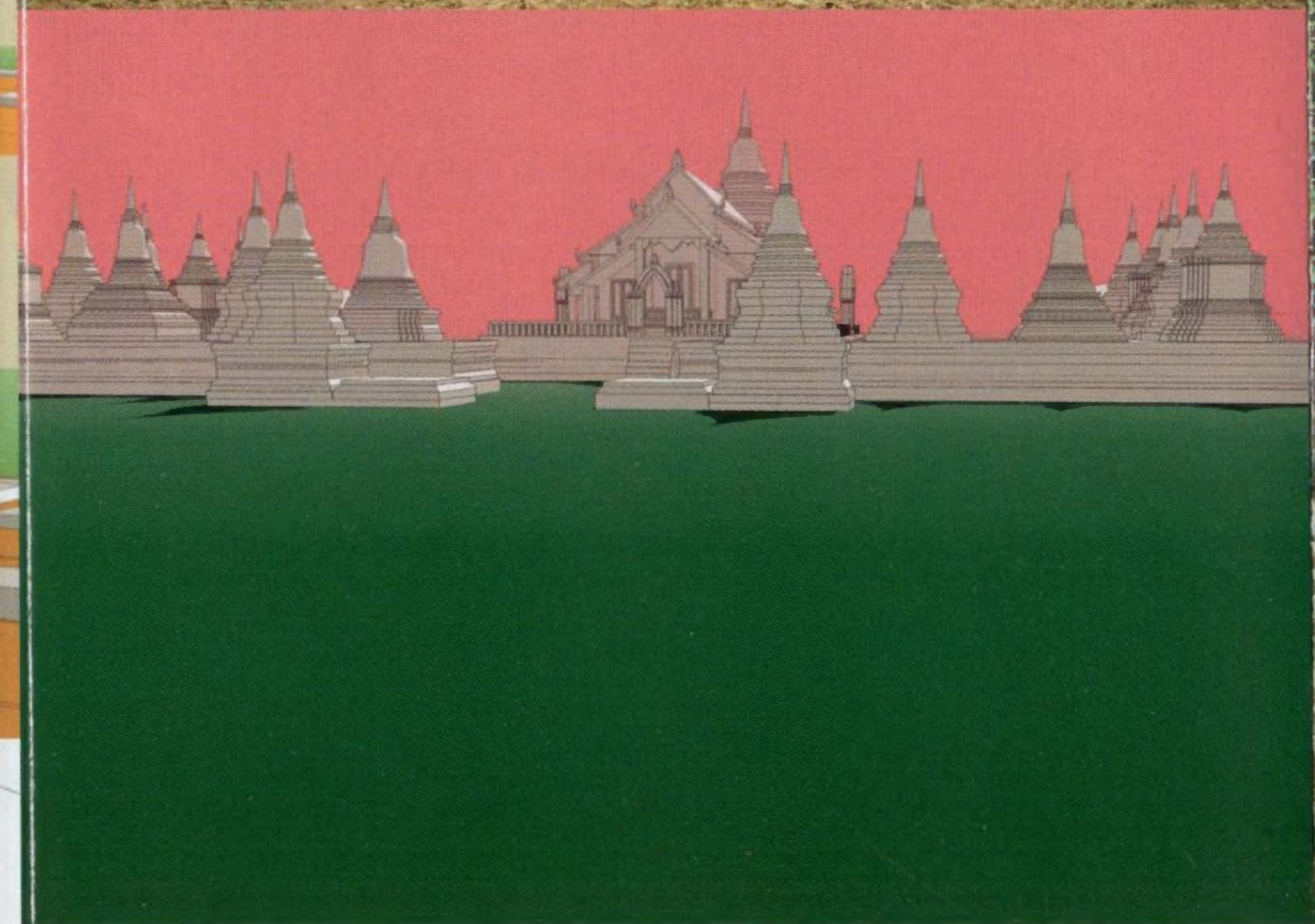
วัตถุโลหะ
สมัยสุโขทัย
ประมาณพุทธศตวรรษที่ 19-20
พบที่...

5 วัดสิงห์ / Wat Singha

6 วัดอวาสใหญ่ / Wat Avasa Yai

อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร

กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม
ตำบลหนองปลิง อำเภอเมืองกำแพงเพชร
จังหวัดกำแพงเพชร รหัสไปรษณีย์ ๖๒๐๐๐
หมายเลขโทรศัพท์ ๐ ๕๕๘๕ ๔๗๓๖ - ๗
อีเมล kpphispark@hotmail.com
Facebook : @kpppark2534
เปิดทำการทุกวัน เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ น.
ไม่เว้นวันหยุดราชการและวันนักขัตฤกษ์

Facebook

Google Maps

อุทยานประวัติศาสตร์ กำแพงเพชร

วัดพระแก้ว

เป็นพระอารามหลวงที่มีขนาดใหญ่ ตั้งอยู่กลางเมือง เช่นเดียวกับวัดมหาธาตุสุโขทัย และ วัดพระศรีสรรเพชญ์ กรุงศรีอยุธยาเป็นวัดที่มีเฉพาะเขตพุทธาวาสไม่มีพระภิกษุสงฆ์ จำพรรษา สิ่งก่อสร้างภายในวัดเรียงเป็นแนวยาวตามแกนตะวันออก - ตะวันตกขนานกับกำแพงเมืองด้านทิศใต้ ตอนหน้าสุดของวัดเป็นฐานไพทีขนาดใหญ่บนฐานมีโกนศิลาแลงพระพุทธรูปประธาน ถัดมาเป็นเจดีย์ทรงระฆังขนาดใหญ่ ฐานมีสิ่งหล่อรอบจำนวน ๓๒ ตัว วิหาร ประดิษฐานพระพุทธรูปปูนปั้นสามองค์ และตอนท้ายสุดเป็นเจดีย์ทรงระฆังประดับข้างปูนปั้นที่ฐานโดยรอบจำนวน ๓๒ เชือก

สระมน

อยู่ทางด้านทิศเหนือของวัดพระแก้ว ติดกำแพงเมือง ด้านทิศเหนือบริเวณประตูสะพานโคม มีคันดินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ล้อมรอบ ตอนกลางของพื้นที่มีสระน้ำรูปสี่เหลี่ยม จากการขุดค้นทางโบราณคดีพบฐานอาคาร เศษกระเบื้องมุงหลังคา เศษภาชนะดินเผา และหลักฐานที่เป็นสิ่งของเครื่องใช้อีกจำนวนมาก พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖) เคยทรงมีพระราชวินิจฉัยว่าน่าจะเป็นบริเวณพระราชวัง

วัดพระธาตุ

ตั้งอยู่ทางด้านหน้าหรือด้านตะวันออกของวัดพระแก้ว เจดีย์ประธานภายในวัดเป็นแบบเจดีย์ทรงกลมหรือทรงระฆัง สูงใหญ่ก่อด้วยอิฐ องค์เจดีย์ตั้งอยู่บนฐานแปดเหลี่ยมที่ซ้อนลดหลั่นกันหลายชั้น องค์ระฆังค่อนข้างเล็กอันเป็นรูปแบบเฉพาะของเมืองกำแพงเพชร ด้านหน้าเจดีย์ประธานเป็นฐานวิหารศิลาแลง และมีเจดีย์รายอยู่บริเวณมุมด้านหน้าวิหารข้างละองค์

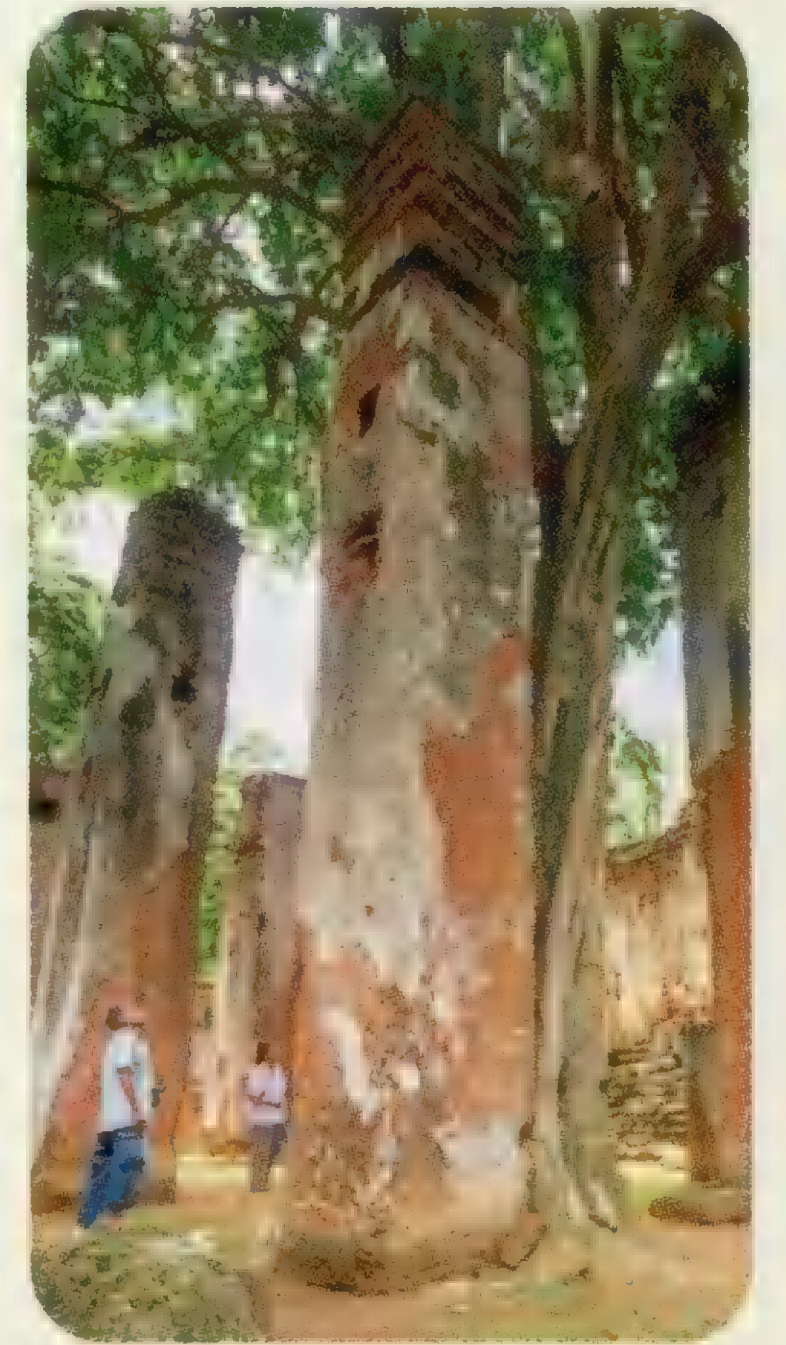
ศาลพระอิศวร

เป็นเทวาลัยเนื่องในศาสนาฮินดูเพียงแห่งเดียวในเมือง
กำแพงเพชร เหลือเฉพาะฐานของอาคารรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าก่อด้วย
ศิลาแลงเดิมประดิษฐานเทวรูปพระอิศวรสำริดซึ่งมีจารึกที่ฐานว่า
เจ้าพระยาศรีธรรมโศกราชได้สร้างเทวรูปองค์นี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๕๓
ตรงกับสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ แห่งกรุงศรีอยุธยา จารึก
ยังได้กล่าวถึงการซ่อมแซมถนน คลองส่งน้ำ และการซ่อมแซม
พระธาตุทั้งในเมืองและนอกเมือง

วัดพระนอน

เป็นวัดขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่นอกเมือง
ทางด้านทิศเหนือหรือบริเวณที่เรียกว่า
อรัญญิก สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ภายในวัดใช้
ศิลาแลงแทบทั้งสิ้น ด้านหน้าวัดมีบ่อน้ำ
ห้องอาบน้ำ และศาลาพัก ภายในวัดตอนหน้า
เป็นฐานอุโบสถเสาแปดเหลี่ยม ถัดไปเป็น
วิหารซึ่งเดิมประดิษฐานพระนอนเป็นประธาน
เสาวิหารใช้ศิลาแลงแท่งเดียวตลอดที่มี
ขนาดสูงใหญ่ปักเรียงรายอยู่ในอาคาร
โครงหลังคาเดิมเป็นเครื่องไม้ สังกะสีได้จาก
ช่องสี่เหลี่ยมตามหัวเสาสำหรับสอดหัวข้อ
หัวคาน ผนังวิหารเรียงศิลาแลงเป็นผนังช่อง
ลูกกรงหรือช่องลม ถัดจากฐานวิหารไป
ทางด้านหลังเป็นเจดีย์ประธานทรงระฆัง ฐานแปดเหลี่ยม นอกจาก
สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ข้างต้นแล้วยังมีสิ่งก่อสร้างอีกจำนวนมากภายใน
วัดแห่งนี้

วัดพระสี่อิริยาบถ

ตั้งอยู่ทางเหนือของวัดพระนอนถัดขึ้นไปประมาณ ๑๐๐ เมตร หน้าวัดมีบ่อน้ำ ห้องอาบน้ำและศาลาพักผ่อนเดียวกับวัดพระนอน สิ่งก่อสร้างสำคัญภายในวัดคือ วิหารที่สร้างบนฐานทักษิณขนาดใหญ่ตั้งอยู่ตอนหน้าวัด ด้านหลังวิหารสร้างเป็นมณฑปทำหน้าที่เป็นประธานของวัด ลักษณะมณฑปแบบจตุรมุข กึ่งกลางทำเป็นแท่งสี่เหลี่ยมรับส่วนยอดหลังคา จากนั้นทำเป็นมุขยื่นออกมาทั้ง ๔ ด้าน ผนังแต่ละด้านของแท่งสี่เหลี่ยมก่อให้เว้าเข้าไป และประดิษฐานพระพุทธรูปแตกต่างกันออกไปในแต่ละด้าน คือ เดิน นั่ง ยืน นอน ปัจจุบันเหลือเฉพาะพระยืนขนาดใหญ่ทางด้านทิศตะวันตก พระพักตร์มีลักษณะศิลปะสุโขทัย หมดกำแพงเพชร คือ พระนลาฏกว้าง พระหนุเสียม

วัดช้างรอบ

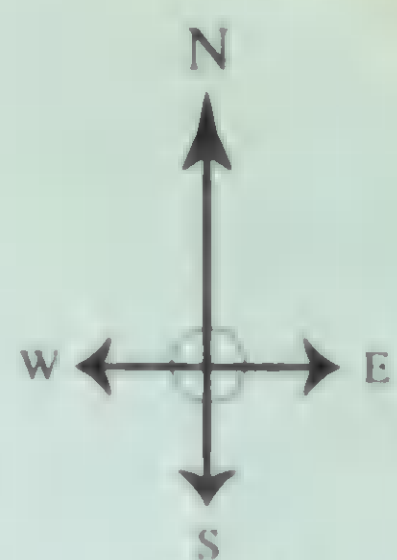
ตั้งอยู่บนเนินสูงสุดของเขตรัญญิก สิ่งสำคัญของวัดแห่งนี้เป็น เจดีย์ประธานทรงระฆังขนาดใหญ่ ซึ่งยอดหักพังหมดแล้ว ฐานสี่เหลี่ยมด้านล่างสูงใหญ่ มีบันไดอยู่ทุกด้านทั้งสี่เพื่อขึ้นไปถึงลานด้านบนหรือลานประทักษิณ ฐานล่างประดับช้างปูนปั้นครึ่งตัวจำนวน ๖๘ เชือก ตัวช้างทำลวดลายปูนปั้นที่แผงคอ โคนขา และข้อขา ระหว่างช้างแต่ละเชือกตกแต่งลายปูนปั้นนูนสูงรูปพันธุ์พฤกษา เจดีย์ด้านบนเหลือเฉพาะฐานแปดเหลี่ยมและหน้ากระดานกลมซึ่งพบหลักฐานว่ามีการประดับงานปูนปั้นเล่าเรื่องพุทธประวัติ และงานดินเผารูปเทวดา นางฟ้า กิณรี กิณรี และหงส์ ด้านหน้าเจดีย์ประธานมีฐานวิหารขนาดใหญ่และถัดไปเป็นสระน้ำขุดลงไปในชั้นศิลาแลง

แผนที่อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร

1. วัดอวาสใหญ่	15. สระมน (วังโบราณ)
2. วัดกรุสี่ห้อง	16. ป้อมเจ้าจันทร์
3. วัดกำแพงงาม	17. ป้อมเจ้าอินทร์
4. วัดช่องชัย	18. ป้อมมุมเมืองทิศตะวันตกเฉียงใต้
5. วัดสิงห์	19. ป้อมมุมเมืองทิศตะวันตกเฉียงเหนือ
6. วัดช้างรอบ	20. ป้อมมุมเมืองทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
7. วัดพระสี่อิริยาบถ	21. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติกำแพงเพชร
8. วัดนาคเจ็ดเศียร	22. พิพิธภัณฑ์สถานจังหวัดกำแพงเพชร เฉลิมพระเกียรติ
9. วัดพระนอน	23. ศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว
10. วัดสระแก้ว	
11. วัดช้าง	
12. วัดกลางนคร	
13. วัดพระแก้ว	
14. วัดพระธาตุ	

เมืองกำแพงเพชรโบราณ

กำแพงเพชรเป็นจังหวัดในบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำปิงที่มีข้อมูลทางประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนาน จากหลักฐานทางโบราณคดี ทั้งโบราณสถานและโบราณวัตถุ ตลอดจนเรื่องราวในตำนานต่าง ๆ ทำให้ทราบว่ามิใช่คนเข้ามาอยู่อาศัยสร้างถิ่นฐาน ตั้งแต่ก่อนสมัยสุโขทัย และได้พัฒนาขึ้นเป็นบ้านเมืองขนาดใหญ่ในฐานะเมืองหน้าด่านของอาณาจักรสุโขทัย เป็นศูนย์กลางทางการเมืองการปกครองในแถบลุ่มแม่น้ำปิงที่ติดต่อกับเมืองในเขตล้านนาและดำรงสภาพความสำคัญสืบต่อมาจนถึงสมัยอยุธยา

เมืองกำแพงเพชรโบราณตั้งอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำปิง ฝั่งเมืองรูปสี่เหลี่ยมคางหมูยาวขนานไปกับแม่น้ำปิง กำแพงเมืองก่อด้วยศิลาแลงทำเป็นขั้นเชิงเทิน ตอนบนสุดก่อเป็นรูปใบเสมา มีประตูเมืองโดยรอบ มีป้อมปราการและป้อมหน้าประตูเมืองที่มั่นคงแข็งแรง ถัดจากกำแพงเมืองเป็นคูเมืองที่รับน้ำจากแม่น้ำปิง เข้ามาสู่คูเมืองบริเวณมุมหัวเมืองทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้และระบายออกที่มุมท้ายเมืองด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือลงสู่ลำคลองต่อไป

ภายในเมืองและนอกเมืองกำแพงเพชรมีโบราณสถานเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นศาสนสถานในพุทธศาสนานิกายเถรวาทแบบลังการวงศ์ กลางเมืองมีวัดพระแก้ว วัดพระธาตุเป็นศูนย์กลาง ในบริเวณใกล้เคียงมีเทวสถานศาลพระอิศวรซึ่งสร้างในสมัยอยุธยาและสละมณีที่เชื่อว่าเป็นวังโบราณ บริเวณนอกเมืองทางด้านทิศเหนือ มีกลุ่มโบราณสถาน ที่สร้างบนเนินเขาสูงครั้ง จัดเป็นเขตอรัญญิกของเมืองกำแพงเพชร ได้แก่ วัดสิงห์ วัดพระนอน วัดพระสี่อิริยาบถ วัดช้างชัย วัดนาคเจ็ดเศียร วัดกำแพงงาม วัดช้างรอบ และวัดอาวาสใหญ่ ฯลฯ มีเอกลักษณ์อันโดดเด่นของเมืองกำแพงเพชรที่ใช้ศิลาแลงเป็นวัสดุหลักในการก่อสร้างรวมทั้งมีความงดงามทางศิลปกรรมของสกุลช่างเมืองกำแพงเพชร

บริเวณฝั่งตะวันตกของแม่น้ำปิงที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองกำแพงเพชร เป็นที่ตั้งของเมืองโบราณที่เรียกว่า เมืองนครชุม มีผังเมืองเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ตั้งอยู่ตรงบริเวณปากคลองสวนหมาก กำแพงเมืองเป็นคันดินและคูน้ำ กลุ่มโบราณสถานสำคัญตั้งอยู่นอกเมืองทางด้านทิศใต้ ห่างจากแนวกำแพงเมืองประมาณ ๕๐๐ เมตร เป็นกลุ่มวัดในเขตอรัญญิกของเมืองนครชุม โบราณสถานสำคัญได้แก่ วัดเจติยภิกขุสงฆ์ วัดหนองพิบูล วัดชุมก่อ และวัดหนองลังกา

อุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร

กรมศิลปากรได้ดำเนินการคุ้มครองป้องกันโบราณสถานเมืองกำแพงเพชรและเมืองนครชุม โดยประกาศขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานของชาติ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๘ และ พ.ศ. ๒๔๘๐ ต่อมาได้ประกาศขึ้นทะเบียนกำหนดขอบเขตอีกครั้งหนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ในส่วนของการขุดแต่งบูรณะและพัฒนาโบราณสถานได้เริ่มดำเนินการครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ จนถึง พ.ศ. ๒๕๒๕ กรมศิลปากรจึงได้บรรจุนำปรับปรุงโบราณสถานเมืองกำแพงเพชรในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๕ รอบที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๙) โดยใช้ชื่อ โครงการอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร

โครงการอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร มุ่งเน้นการอนุรักษ์และพัฒนากลุ่มโบราณสถาน ทั้งภายในเมืองเนื้อที่ ๕๐๓ ไร่ และเขตอรัญญิกเนื้อที่ ๑,๖๑๑ ไร่ เพื่อป้องกันมิให้ถูกทำลายหรือทำให้เสื่อมค่าพัฒนาโบราณสถานและบริเวณเพื่อเป็นแหล่งมรดกทางศิลปวัฒนธรรมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในประวัติศาสตร์ของชาติ กรมศิลปากรดำเนินการเปิดอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชรอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ เป็นองค์ประธานในพิธี

โบราณสถานอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร นับเป็นงานสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่น ทั้งในด้านการใช้ศิลาแลงเป็นวัสดุในการก่อสร้าง รูปแบบทางศิลปกรรมเป็นของแท้ดั้งเดิมที่แสดงถึงฝีมือและความเชื่อของบรรพชนในอดีตตลอดจนโบราณสถานรวมกลุ่มหนาแน่นในบริเวณป่ารธรรมชาติ ซึ่งยังคงบรรยากาศพุทธสถานเขตอรัญวาสีดังเช่นในอดีต ดังนั้นคณะกรรมการมรดกโลกแห่งอนุสัญญาคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของโลก จึงได้ประกาศขึ้นทะเบียนโบราณสถานเมืองกำแพงเพชร ร่วมกับเมืองสุโขทัยและเมืองศรีสัชนาลัยเป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมในปีพุทธศักราช ๒๕๓๔

โบราณสถานของเมืองกำแพงเพชร เกือบทั้งหมดเป็นศาสนาในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท แบบลังการวงศ์ โดยมีอายุไม่เก่าไปกว่าปลายพุทธศตวรรษที่ ๑๙ หรือสมัยพระมหาธรรมราชาลิไท พุทธศาสนาในสมัยนั้นมีพระสงฆ์สองฝ่ายคือ ฝ่ายคามวาสีหรือคณะสงฆ์ที่ตั้งวัดอยู่ในเมืองและฝ่ายอรัญวาสีหรือคณะสงฆ์ที่ตั้งวัดอยู่นอกเมืองในป่า

Standing Buddha image, Wat Phra Si Iriyabot

Wat Phra Si Iriyabot

Situated 100 metres to the north of Wat Phra Non, this temple has a well, a wash room and a shelter like those of Wat Phra Non. Its significant buildings include a wihan at the front of the temple on a large base which was designed for a walk in a clockwise direction as part of religious rites and a mondop located behind the wihan. The mondop functioning as the main chedi of this temple was constructed in square form with porches on four sides. Four niches in each side of the mondop wall were built to enshrine Buddha images in four different postures, walking, sitting, standing and reclining. At present only the standing Buddha image in the south still remains. Judging from its forehead and chin, this Buddha image belongs to Sukhothai style of art with characteristics of the Kamphaeng Phet school.

Main Chedi of Wat Chang Rob

Stucco sculpture
of elephant at
the base of the
main Chedi at
Wat Chang Rop

Wat Chang Rop

Located at the top of the mound in the Aranyik area, the remains of this ancient temple comprise the main chedi, a base of a large wihan and a pond dug into a bed of laterite. The main chedi was built in the form of a bell. The uppermost part of its bell - shaped body was completely destroyed. Its lower base of vast size was built in the form of a quadrangle with steps on four sides leading to its upper base which was designed for a ritual walk in a clockwise direction. The lower base was highly elevated, decorated with 68 sculptures of ornamented elephants emerging half bodies from its four sides with flora designs in high relief carved in between.

Kamphaeng Phet Historical Park

Maung District, Kamphaeng Phet Province, 62000

Tel: (055) 711-921

Hours open :

Open everyday between 08.00 a.m. - 17.00 p.m.

Admission fee : 40 baht per head.

Printing By : Phachachon Co., Ltd. Tel. (02) 636-6550-8

Kamphaeng Phet Historical Park

Kamphaeng Phet Province

Kamphaeng Phet is an ancient town lying on the east bank of the River Ping where inner areas of present - day Kamphaeng Phet province are situated. The plan of the town is trapezium in shape with its length parallel to the river. Its town wall is 2,400 metres long in the north, 2,160 metres long in the south, 540 metres wide in the east and 220 metres wide in the west.

The town wall was made of laterite with ten gates and battlemented parapet on top. Watchtowers were built at its four corners and at intervals with the one in quadrangular form at the main entrance. A moat of 30 metres wide was dug next to the town wall. Archaeological evidences suggest that the water from the River Ping was conducted from the front of the town into the moat and

Wat Chedi Klang Thung

when the moat overflowed, the water was drained off at therearward into a canal.

Inside and outside the town, there are a large number of both big and small ancient monuments in ruins. Most of them are remains of sanctuaries, devoted to Ceylonese Thevaravada Buddhism. In the heart of the town stands prominently Wat Phra Kaeo, a royal temple without monastic precinct. To the east of Wat Phra Kaeo is located Wat Phra That and to the north are an area called Sa Mon (believed to be ancient palace area) and a Siva shrine of the Ayutthaya period. Outside the town wall in the north, there is a group of ancient monuments built on a lateritic mound. This small hill was zoned for forest temples (Aranyik precinct) of Kamphaeng Phet. Significant temples in this group include Wat Phra Non, Wat Phra Si Iriyabot, Wat Khong Chai, Wat Nak Chet Sian, Wat Sing, Wat Kamphaeng Ngam, Wat Tao Mo, Wat Chang Rob, Wat Awat Yai, etc. These ancient monuments in the Aranyik precinct are considered typical architecture of Kamphaeng Phet because this cluster of lateritic buildings of great size on the mound were artistically constructed by local artisans.

There is another ancient town known as Nakhon Chum lying on the west bank of the River Ping or opposite to Kamphaeng Phet. The plan of the town is rectangular in shape. Located at the mouth of Suan Mak canal, the town was once enclosed with three earthen ramparts which have been much destroyed by the River Ping and the expansion of communities.

An important group of ancient monuments of Nakhon Chum is located outside the town about 500 metres from the southern ramparts. The group comprises forest temples in Aranyik precinct of Nakhon Chum. Wat Chedi Klang Thung, Wat Nong Phikun, Wat Sum Ko and Wat Nong Langka are regarded as significant temples of this group.

Town Wall

History of Kamphaeng Phet

The River Ping valley in the area of Changwat Kamphaeng Phet provides archaeological evidences of human settlement before the Sukhothai period. Prehistoric finds such as stone axes, fragments of earthenware and slags were found at Khao Kalon archaeological site in Amphoe Khanuworakburi and Ban Khlong Muang archaeological site in Sub - Amphoe Kosamphi Nakhon.

Dvaravati artefacts like glass beads and frangments of earthenware lamp in Indian style were found in Trai Trung, a town on the west bank of the River Ping. It can

Wat Khong Chai

be assumed Trai Trung was located on an ancient route between towns in the central plains and communities in the area of Changwat Lamphun or Hariphunchai in the past.

Apart from archaeological evidences, legends and chronicles also refer to communities in the River Ping valley. According to the legend of Singhonawat Kuman. Phra Chao Chai Siri escaped from the enemy in the north and founded a town named Kamphaeng Phet around the 11th century A.D. .

Both archaeological and written evidences point out that prior to the Sukhothai period, there was a group of people coming to settle in the area of the River Ping basin of Changwat Kamphaeng Phet. However, there is not much evidence for a change from a prehistoric settlement to a town known as Kamphaeng Phet.

A large number of stone inscriptions and architectural and sculptural forms of the Sukhothai period bear evidence of the establishment of the towns, Kamphaeng Phet and Nakhon Chum after the reign of King Ramkhamhaeng the Great of the Sukhothai period. At the beginning, Nakhon Chum was likely to be of more importance than Kamphaeng Phet. It is said in Stone Inscription III (Nakhon Chum Inscription) that around 1357 A.D. Phra Maha Thammaracha Li Thai had Phra Si Maha That Chedi constructed in the heart of Nakhon Chum and also planted the Bo tree or Si Maha Pho tree which had been brought from Ceylon. Later, the town centre was

removed to the other side of the bank where Kamphaeng Phet is situated. The removal of the town centre was due to political and geographical reasons. Politically, owing to political expansion of Ayutthaya over the northern region, the location of Nakhon Chum was unfavourable for fighting. Geographically, its river bank was eroded by the River Ping and its lowlands were constantly flooded.

Presumably, Kamphaeng Phet on the east bank of the River Ping had an importance role as political and administrative centre in the River Ping basin. At the same time, Buddhism and art also flourished in Kamphaeng Phet which, according to the legend of the Emerald Buddha Image and Phra Phutta Sihing Buddha Image, was the place where the two significant Buddha images already mentioned were enshrined for a period of time.

Wat Sing

In the Ayutthaya period, Kamphaeng Phet was a northern province entrusted significantly with the task to defend against Burmese attacks. Its prominence gradually diminished and finally became deserted after the sack of Ayutthaya by the Burmese in 1767.

Considering the history of Kamphaeng Phet and its location as a link between Sukhothai and Ayutthaya with easy access to Lanna in the north, archaeological evidences found in situ point to its connection with the

The main chedi of Wat Phra Boromma That

three kingdoms mentioned above and traces of local artistry of Kamphaeng Phet artisans.

The Establishment of Kamphaeng Phet Historical Park

Ancient monuments of Kamphaeng Phet and Nakhon Chum were safeguarded in 1935 and 1937 by the Fine Arts Department through their registration for national ancient monuments. In 1968, they were registered again with clearly defined boundaries. Excavation, restoration and development of these ancient monuments were undertaken by the Fine Arts Department between 1965 and 1982. The rehabilitation of Kamphaeng Phet was incorporated in the 5th National Economic and Social Development Plan (1982-1986) under the name of Kamphaeng Phet Historical Park Project.

The Project of Kamphaeng Phet Historical Park aimed at preserving and developing ancient monuments situated both in inner Kamphaeng Phet with an area of 503 rais and its forest temple precinct known as Aranyik with an area of 1,611 rais for the purposes of protection against their destruction or diminution in archaeological and historical value, development of those areas to be a source of education and tourist attraction and enhancement of people's awareness and appreciation of the cultural heritage of the Thai nation. Kamphaeng Phet Historical Park was officially open to the public on April 18, 1991 with its opening ceremony presided over by H.R.H. Princess Maha Chakri Sirindhorn.

The Historical Park is regarded as architecture with its unique features comprising lateritic material for building, indigenous design and craftsmanship and considerable number of ancient monuments in the forest zone with an impressive atmosphere of the Aranyik precinct in olden times. The World Heritage Committee of the World Cultural and Natural Heritage Convention officially proclaimed Sukhothai and its associated cities, namely Si Satchanalai and Kamphaeng Phet, Cultural Heritage of the world in 1991.

The ancient monuments of Kamphaeng Phet are the remains of Theravada Buddhist sanctuaries of around 14th century A.D. or during the reign of Phra Maha Thammaracha Li Thai. Buddhist monks at the time were divided in two groups, namely Khamawasi living in town and aranyawasi dwelling in the forest.

Wat Phra Kaeo

Situated in the heart of the town, like Wat Maha That of Sukhothai and Wat Phra Si San Phet of Ayutthaya; this largest temple was designed without monastic precinct for monks. Its buildings stand in line from the east to the west, parallel to the town wall in the south. At the front of the temple, there is an elevated base on which the lateritic structure core of the principle Buddha image still remains. Next buildings are a bell-shaped chedi of large

Buddha Images in a wiharn of Wat Pha Kaeo

Wat Pha Kaew

size with singha sculptures surrounding its base, a wihan enshrining three stuccoed Buddha images and a bell-shaped chedi decorated with elephant figures in stuccoed relief round its base, respectively.

According to legendary documents, the Emerald Buddha image and Phra Phutta Sihing Buddha image were once enshrined in Kamphaeng Phet, presumably at this temple.

Main Chedi of Wat Phra That

Wat Phra That

Situated to the east of Wat Phra Kaew, the remains of Wat Phra That comprise the main bell-shaped chedi of Kamphaeng Phet style made of brick on an octagonal base of different levels, a wihan base made of laterite in front of the main chedi and a subordinate stupa at each front corner of the lateritic wihan.

Ancient Palace or Sa Mon

Located to the north of Wat Phra Kaew adjacent to the northern town wall near Saphan Khom gate, this ancient palace is surrounded by earthen ramparts on four sides in the form of a rectangle with a quadrangular pond in the middle. By means of archaeological excavation, bases of buildings and fragments of tiles for covering roofs, earthenware, tools and utensils were found in a large number.

Siva Shrine

This is the only Hindu sanctuary found in Kamphaeng Phet. Its rectangular base made of laterite still remains to be seen. Formerly, the shrine was built to enshrine a bronze statue of Siva. According to an inscription cut on its pedestal, Chao Phraya Si Thammasokarat had this statue created in 1510 A.D., corresponding to the reign of Somdet Phra Ramathibodi II of Ayutthaya. The repair of roads and irrigation canals and the renovation of Buddhist shrines of holy relics (Phra That) both in and outside the town were mentioned in the said inscription.

Statue of Siva found at the Siva Shrine

Wat Phra Non

Wat Phra Non

Situated outside the town towards the north in the area called Aranyik (forest temple precinct), buildings in this temple were mostly made of laterite. In front of the temple, there are a well, a wash room and a shelter. In the temple a base of the ordination hall with octagonal columns is at the front. Adjacent to the already mentioned base is a wihan building formerly enshrining a reclining Buddha statue regarded as the principle Buddha image of this temple. Each pillar in the wihan was made of a whole piece of laterite of huge size. The top part of each pillar, providing a place for timber joints, points to timber-structured roof of the wihan. The lateritic wall of the wihan was built in the form of balustrades. Behind the wihan base stands the main bell-shaped-chedi of this temple. Apart from the buildings mentioned above, there are many more of the ancient ruins within this temple.

Wat Phra Si Iriyabot

